

Van Kluizen naar Rome tussen 6 september en 21 september 2010

Wat voorafging:

In februari werd het idee geopperd om eens een fietstocht te doen richting Rome. Eerst en vooral werden er kandidaten gezocht en gevonden: Albert Geldhof, Firmin Van Hyfte, Hilaire Van Acker en Willy Van Vooren. Dan werd er ook gezocht en gevonden een begeleider om de bagage en de bevoorrading te verzorgen: Urbain De Rocker. Vervolgens was er een eerste vergadering om kennis te maken en de komende

ritten in grote lijnen vast te leggen. Pas dan is het echte werk begonnen: het reserveren van de, op de gewenste route, gelegen hotels. Iemand die dit vroeger reeds gedaan heeft weet dat dit veel tijd en op-zoeking vereist. Een tweede vergadering gaf reeds in grote lijnen de juist te volgen route. Vervolgens heeft Albert er zich even mee gemoeid en zijn de perfecte routes voor op de fietstas uitgezocht. Nog een laatste vergadering moest er voor zorgen dat de laatste afspraken gemaakt werden: goede afspraken maken goede vrienden.

Zondag 6 september

Omdat de start maandagmorgen om 7u30 voorzien was werd de bagage zondagnamiddag naar Urbain gebracht.

Maandag 6 september

De deelnemers waren allen tijdig in Kluizen en om 7u28 werd het startschot gegeven. De eerste rit richting Dinant is steeds een saaie rit, denk maar aan onze befaamde Belgische fietspaden..., bevoorrading deden we in Ninove en Nivelles, na 171 km bereikten we ons hotel in Anseremme, daar stond begeleider Urbain ons al op te wachten. De wind was vandaag onze belangrijkste tegenstander. De aankomst in Anseremme was om 17u30 en onze kamer werd toegewezen. Doch door een onoplettendheid werd er vergeten om te vragen waar we de fietsen konden stallen. De receptie was gesloten en tevens het restaurant op maandagavond. We konden niemand meer vinden om ons aan een bergplaats te helpen en daardoor werden er drie fietsen gedemonteerd en in de autokoffer gezet en de vierde fiets kreeg een onderkomen in de douche. 's Avonds waren we verplicht om uit te wijken naar Dinant voor het avondmaal maar geen probleem Albert wist een geschikte locatie. 's Nachts

is het beginnen regenen en dat voor de ganse nacht en tevens werd er midden in de nacht nog ferm kabaal gemaakt door jongelui die 'thuis kwamen' na een nachtje uit.

Dinsdag 7 september

Blijkbaar geen vroege vogels daar in Anseremme want om 8 uur was er nog geen kat te zien in het restaurant. We zijn pas maar om 8u30 kunnen gaan ontbijten en dat is aan de late kant rekening houdende met de af te leggen kilometers. De weergoden waren bij de start tijdelijk met ons want het was opgehouden met regenen. Wel zagen we even buiten Dinant op verschillende plaatsen veel omgewaaide en afgeknapte bomen van een of andere voorbije storm tijdens de maand juli. Na de eerste bevoorrading moesten we al de regenjasjes boven halen en dat tot het einde van de rit. De 2de bevoorrading vond om die reden plaats in een gezellige taverne vlakbij de Franse grens. Onze tweede locatie in Briey (F) was zeer ruim en rustig gelegen, een aanrader. We konden om 19 uur reeds avondmalen en het ontbijt werd voorzien vanaf 6 uur wat voor wielersfanaten en vroege vogels ideaal is. Op het tellertje stonden 164km.

Woensdag 8 september

Na een uitgebreid ontbijt zijn we om 8u10 vertrokken richting Raon L'Etape (F) en dit voor een goede 150 km. De weergoden waren ons goed gezind, het was wel zwaar bewolkt maar geen regen en tot 18 graden warm, veel pittige beklimmingen, met de wind in ons nadeel, we hopen dat de windrichting morgen een beetje zal wijzigen. Een probleem was er wel bij aankomst in ons hotel, er was namelijk maar één slaapplek voorzien doch we konden bewijzen dat we er voor vijf personen gereserveerd hadden. Het bleek dat er sedert april een nieuwe eigenaar was en de reservatie was reeds in maart gebeurd. Met wat veel onderhandelen door Albert werd er een akkoord bereikt wat tevens gunstig was in onze geldbeugel. We kijken uit naar morgen, we staan aan de voet van de Vogezen.

Donderdag 9 september

We hadden een rustige nacht doorgemaakt in ons hotel "Relais Lorraine Alsace". Een aanrader, goed gelegen, klantvriendelijk en een uitstekende keuken. Vanaf vandaag wordt het menens, we doorkruisen de Franse Vogezen met een paar colletjes tot 650m hoogte als gevolg. Na 80km verlaten we Frankrijk en aan de barrage van de Rijn in Marckolsheim bereiken we de Duitse grens. We mochten nog even een vlak parcours berijden maar daarna komen we in het Glotterdal en staat er klimwerk op het programma. Met 889m was Sankt-Margen ons hoogste punt. De afdaling van 7km richting Titisee-Neustadt deed heel veel deugd. Bij aankomst aan hotel "Sonnenmatte" hadden we toch een brevet van 150km afgelegd. Helaas kregen we 's avonds slecht nieuws van het thuisfront. De schoonmoeder van onze begeleider Urbain was plots overleden. Wat nu gedaan? Er moest iets gebeuren. Gelukkig waren Urbain en Firmin unaniem in hun besluit, de Rome-trip moest en zou verder gaan. Firmin draaide de knop om en stelde voor om als begeleider te fungeren, Urbain stelde spontaan zijn volgwagen ter beschikking en wilde per spoor terugkeren naar het thuisfront.

Zijn vrouw Monique en familie hadden hem meer dan nodig.

Wij, de drie overige fietsers, waren meer dan gelukkig met de beslissing van Urbain en Firmin, onze reis kon doorgaan. Nooit zullen we het doorslaggevend besluit van Urbain en Firmin vergeten, we zijn hen blijvend dankbaar voor deze geste.

Vrijdag 10 september

Het was een ochtend in mineur, onze reis nam een volledige nieuwe wending.

Met tranen in de ogen heeft Urbain ons verlaten, hij zou zo graag verder gegaan zijn met de groep, hij had er al zolang naar uitgekeken, alles was tot in de puntjes voorbereid. Helaas...

Het enige wat we konden doen was: Urbain en zijn familie veel sterkte wensen.

Firmin heeft Urbain naar het station van Donaueschingen gevoerd, het was stil in de Mercedes, iedereen zal dit wel begrijpen.

Vanaf nu is Firmin onze nieuwe begeleider, het is even wennen, boodschappen doen was nieuw voor hem, GSM-gebruik is ook niet alledaags en dan nog de GPS.

Zijn ervaring als chauffeur maakte echter heel veel goed en op de afgesproken plaatsen vonden we hem voor de bevoorrading.

Het was voor de fietsers even wennen zonder Firmin, een gangmaker minder, toch gingen we goed vooruit. Het was de langste etappe, 190km stonden er op het roadbook, volledig vlak tot aan het einde van de Bodemsee, we gebruikten het fietspad langs het meer gedurende 65km.

Ondertussen waren we in Oostenrijk, de grenzen zijn allemaal verdwenen.

Vanaf Bregenz moesten we de vallei verlaten en kregen we nog veel klimwerk (30km op en neer) naar de etappeplaats Bezau. Op de koop toe vergisten we ons van weg. Resultaat: om 19u30 aan het hotel en een mega-afstand van 220km, bijgevolg was iedereen moe.

Het vriendelijk onthaal in Gasthof Hirschen was welkom, Firmin was blij dat hij ons zag en had alle nodige formaliteiten bij de aanmelding perfect gemaakt.

Zaterdag 11 september

Dag 6: de voortrekkers zijn allen voorzien van grote koebellen.

Vandaag rijden we de ganse dag in Oostenrijk. Een rit van 101km, 3 bergpassen staan op het menu. De Hochtannerbergpass, de Flexenpass en de Arlbergpass.

Het was in Oostenrijk de dag van de verhuizing van de kuddes koeien en zelfs paarden. Op deze bewuste dag werden de kuddes koeien weggehaald uit de hoge Alpenweiden en

verplaatst naar de lager gelegen weiden. Een hele belevenis, de dieren worden in groep, elke

Verslag Rome-reis 2010

boer heeft zijn kudde, via de weg getransporteerd. Het verkeer moet wijken, wij dus ook. Opvallend is dat de dieren zijn versierd en dat de begeleiders (gans de familie) deze taak in plaatselijke klederdracht uitvoeren. Dit evenement hebben we natuurlijk op beeld gezet. Ondanks de 3 bergpassen en het vele klimwerk zijn we de dag goed doorgekomen. Hotel Thurner in Zams was onze overnachtingsplaats. Dit hotel werd gerund door een Chinese familie, we konden daar genieten van een lekker Chinees buffet. Vandaag stuurden we via e-mail het verloop van de reis naar het thuisfront.

Zondag 12 september

Dag 7: zeer zware bergrit, veel galerijen en tunnels, voorzichtig zijn, dit alles stond op onze wegwijzer. We reden nog 35km in Oostenrijk, weldra kwamen we op de top van de Finstermunzpass, slechts 400m klimmen, dus nog niets gebeurd. Een afdaling volgde.

Onze volgende col is de Reschenpass, 800m klimmen tot 1510m hoogte, al veel moeilijker... Hier zijn we op het 3-landenpunt: Oostenrijk, Zwitserland en Italië.

We passeren Curon Venosta, het dorpje dat door het aanleggen van een stuwdam volledig onder water werd gelaten, het dorpje waarvan enkel de vroegere kerktoren nog boven water komt kijken. Zowaar kunnen we vanaf hier een fietspad nemen naar Prato allo Stelvio, dit was meegenomen, want in het weekend is het vrij druk in die omgeving.

Zien jullie het woord Stelvio staan in Prato allo Stelvio? Wij ook, nu werd het menens, nog 9km lichtjes klimmend naar Gomagoi, dit dorp is gelegen op 1250m, de Stelvio op 2760m. Kenners onder jullie weten wat er ons stond te wachten, 19km ononderbroken klimwerk. Hilaire, Willy en ikzelf spraken af: eigen tempo, elk op zijn manier, boven komen was de boodschap, hoedanook.

We waren voorbereid, we keken in mei naar de bewuste rit in de Ronde van Italië, nu moesten we er zelf over, daarenboven hadden we vandaag al 2 passen over ontmoeten en stond er ons nu de reus Stelvio te wachten. Is dit niet een beetje teveel voor die zestigers? Niet neuten, we hadden er zelf voor gekozen.

Beste vrienden, de Stelvio is een MONSTER, waar we alleen van houden als men op de top staan. Met zijn 48 bochten, waar men de buitenkant van de bocht zoekt om eens 5m te verpozen, waar nergens een andere verpozing mogelijk is, waar men op 2000m de top al ziet liggen, bijna onbereikbaar, op die hoogte is er geen enkele begroeiing

meer, geen schaduwplekje, waar men de uitlaatgassen van motorrijders en autos er gratis verkrijgt.

Bochten aftellen was de boodschap, het ging zo tergend traag, meter per meter, elke km is een

beloning. Het bordje 5km zien staan gaf ons moed, nu wisten we dat de top ging gehaald worden. Vinden jullie het een schande dat we ons onderweg eens op een muurtje gezet hebben? Wij niet, sommige collega-toeristen zullen dit ook wel doen.

Daarenboven was het prachtig weer, heldere hemel, het moment om van het ruwe berglandschap te genieten. Mogelijks was het ons laatste (fietsers)bezoek aan de Stelvio. De berggeit van vandaag was Hilaire, met 68jaar de oudste deelnemer. Proficiat.

Eenmaal boven was alle leed vergeten, iedereen tevreden, Deze keer mochten we elkaar proficiat wensen voor de geleverde prestatie.

De afdaling naar ons hotel in Bormio verliep vlekkeloos. Hotel "San Lorenzo" was de ideale plaats om te bekomen van de 1ste koninginnerit.

Maandag 13 september

Tweede koninginnerit in de Dolomieten met 3 bergpassen: Passo di Gavia, Passo del Tonnale en de Passo Campo Carlo Magno. We vertrokken in Bormio op 1217m en moesten naar de Gavia op 2620m, uitleg is hier niet nodig.

We hadden 27km om dit hoogteverschil te overbruggen, wonderbaarlijk genoeg lag de Gavia ons beter, misschien omdat het de 1ste pass was, mogelijks een betere dag...

Het had veel geregend de voorbije nacht, dus boven veel sneeuw, gelukkig was de Gavia aperto(=open) en konden we het "beest" veroveren. Gans de beklimming beschrijven ga ik niet doen, het is niet nodig, we kunnen wel vermelden dat het eveneens een zeer lastige

Dag 8: na 27km klimmen zijn we op de top van de Passo Gavia. Kijk naar de restanten sneeuw van de voorbije nacht.

onderneming is geworden.

Boven moesten we door de smeltende sneeuw rijden, dus zeer koud, de koffie in de Refugio smaakte heel goed. Het digitale fototoestel werd gebruikt om alles vast te leggen voor de archieven. De lange technische (zeer koude) afdaling naar Ponte di Legno kon beginnen.

We passeerden duizelingwekkend dieptes,

donkere tunnels, smalle wegen. Ook begeleider Firmin moest heel voorzichtig zijn met de Mercedes.

De dag was nog niet rond, nog 2 passen dienden te worden op gereden, het kon tellen.

We waren bijna murw gereden, al die klim-kilometers op onze tripel, zeg maar: meestal op onze kleinste versnelling. Trouwens, we moesten klimmen tot aan ons hotel in Madonna di Campiglio. Onze leuze is: morgen kan het alleen maar minder lastig zijn.

Dinsdag 14 september

Vandaag reden we naar Peschiera del Garda, een rit van 138km, dus te doen.

We werden beloond voor het vele klimwerk van gisteren en mochten (zowaar)40km afdalen naar Ponte Arche. Vooraleer naar het Gardameer te rijden moesten we nog over de Passo del Ballino, 764m hoog, we waren meer gewoon.

Vanaf hier kregen we nog een lange afdaling naar Riva del Garda. We volgden verder de boorden langs het Gardameer tot onze 9de etappeplaats in Peschiera del Garda.

Toevallig of niet, de 3 fietsers waren ruim 30jaar geleden op kampeervakantie aan het Gardameer, we zijn zelfs een (grande)bier gaan drinken op de camping waar ikzelf toendertijd nog ben geweest.

Opvallend zijn het groot aantal fietstoeristen langs de boorden van het meer, het was dan ook een prachtig weertje, verder waren de stranden mooi bevolkt, we hebben nogal gekeken.

Vandaag zijn we door de wijnstreek gereden, iedereen zal de Bardolino-wijn wel kennen, deze is afkomstig van deze streek.

Woensdag 15 september

Bijna niet te geloven, er staat een vlakke rit van 142km op het programma.

We rijden door de Po-vlakte, genoemd naar de rivier de Po, de Po-vlakte is de bevoorradingsschuur van Italië. Men kan er alles vinden: graanteelt, mais, druiventeelt, kiwi-velden en alle groenten die men maar kan denken. Het is een zeer vruchtbare streek.

Het weer blijft mooi, we konden van bij de start in onze koerstrui rijden, dus aangenaam fietsen. Miljoenen vliegjes (volgens Willy de fruitvlieg) zijn we tegen gekomen, dit was toch wel storend, ze zaten overal, onder de helm in ons haar, op onze armen en benen. Vooral bij mij, te wijten aan het smeersel voor de zon.

Mantova en Modena waren drukke steden, met veel verkeer als gevolg, dit waren we tijdens de voorgaande ritten niet gewoon.

Vandaag en gisteren hebben we goed kunnen recupereren van de voorbije dagen. Het was nodig, morgen komen we in de Apenijnen en verder de Abruzzen, het zal nog zwaar worden. In Hotel San Pellegrino in Spilamberto was het prettig te verblijven.

Donderdag 16 september

Op het programma stond deze rit met 3 sterren genoteerd, een zware rit dus, 3000 hoogtemeters dienen te worden overwonnen. Om die reden zijn we heel vroeg vertrokken, om 7.15u. We moesten dwars door de Apenijnen, een bergstreek die Italië

dwars kruist. We waren voorbereid, het was dus de ganse dag klimmen, van de ene vallei naar de andere, onophoudelijk. Halverwege de rit kwamen we in Toscanië, een heel mooie streek, gekend voor de vakantieverblijven van de buitenlanders, ook gekende Belgen.

Firmin volgde ons op de voet, regelmatig stond hij ons aan te moedigen, hij wist de mooie plekjes te vinden. De bevoorradingsplaatsen waren goed uitgezocht, een goede begeleider waardig. Naar gewoonte hadden we de 1ste bevoorrading na 1/3 van de rit, in de namiddag volgde een 2de stop.

Vandaag kwam er een kink in de kabel, na de 1ste stop nam Firmin zijn middagdutje, helaas is dit dutje een beetje uitgelopen, met als gevolg dat de vogels (=fietsers) waren gaan vliegen. Geen nood echter, we vonden zelf proviand in een Lidl onderweg en zo konden we verder naar ons hotel in de buurt van Firenze. Firmin had dan nog de pech om de laatste 25km in een file te zijn beland.

Voor een keer hebben we ons zelf aangemeld in hotel Europe in Signa. Na 150km.

Dit was het zwakste hotel van onze reis: onpersoonlijk, klantvriendelijk, groot, druk aan het station, enz..

Vrijdag 17 september

We waren nu volop in Toscanië, de streek van de Chianti-wijnen, ook de streek van de grote olijfbosgaarden. Vanaf nu en de volgende dagen zien we niet anders dan olijfbomen en

druivenranken.

Vandaag waren slechts 100km af te leggen, gelukkig want het parcours is heel zwaar, zeer nijldige hellingen, veel voorkomend en typisch in Toscanië.

Het weer was terug uitstekend, we werden verwend. De laatste dagen hebben we bijna geen verkeer, dit is meegenomen. We kunnen altijd buiten genieten

van onze picknick.

We zijn vroeg binnen, om 16.00u. Voor het eerst kunnen we voor het avondeten een wandeling maken. Onze etappeplaats Monteroni d'Arbia leende zich hiertoe.

Het was een heel mooi dorp, eertijds een oude nederzetting, de moeite waard.

Ons hotel noemde Borgo Antico, vertaald is dat "oude burcht", een heel mooi hotel gelegen in een klein dorp, omringd door de wijngaarden van de Chiantistreek.

De après-fiets was ook in orde, tijdens het avondeten lieten we "uno litro" plaatselijke wijn aanrukken. Deze gewoonte hebben we de ganse trip met plezier volgehouden.

Zaterdag 18 september

Met spijt verlaten we onze gerestaureerde burcht “Borgo Antico”, we moesten verder, en graag want de eindstreep Rome ligt te grijpen. De sfeer in onze groep is uitstekend, geen discussies, geen wrijvingen. Ons clubje van zestigers (en zeventig) weet waarmee ze bezig zijn, ondertussen kennen we elkaar al een beetje.

Rome was in zicht, langs de grote wegen was het nog minder dan 200km, dit deden we natuurlijk niet. Het werd een rit van 120km, waarvan nog 80km in Toscanië, daarna kwamen we in de provincie Umbrië. Het werd nog een zware dag, te wijten aan het zwaar heuvelend parcours en aan felle tegenwind, deze wind was trouwens de ganse reis in ons nadeel.

Onze laatste bevoorrading was in een bar op 15km van het hotel, daar betaalden we 7,5 euro voor een fles wijn, een bier en een espresso. We hebben al duurder meegemaakt.

Vandaag reden we door de Abruzzes richting ons voorlaatste hotel in Orvieto, het hotel was even buiten de stad gelegen. Orvieto is een oude versterkte stad, gelegen op een heuvel. De madam (GPS) van Firmin voerde hem vlekkeloos naar het hotel, wijzelf vonden het nodig om naar het oude stadscentrum van Orvieto te rijden, helaas een overbodige klimpartij van 3km. Hoe dichterbij Rome, hoe meer veiligheid we in acht nemen. We kozen ervoor om de volgwagen en de fietsen in een (betaalde) afgesloten garage te stallen, men weet nooit.

Op naar morgen voor de laatste etappe.

Zondag 19 september

Alle wegen leiden naar Rome. De stemming is opperbest, men zou voor minder goedgehumord zijn. Van Orvieto was het nog 130km naar Rome, we kozen voor de kleinere wegen.

Bijna ongelooflijk op een zondag in Italië, we hadden op die kleine wegen bijna geen verkeer. Onderweg terug veel olijfbosgaarden en nieuw zijn ook de hazelnoot-boosgaarden. De streek is gekend voor de productie van hazelnoot-chocopasta.

We passeerden ondertussen nog het Lago di Vico (een kratermeer op 510m hoogte) en het Lago di Bracciano (kratermeer op 164m hoogte). Een heel mooie omgeving.

Nog een laatste bevoorrading onder de olijfbomen, heel gezellig bij dit mooie weer, daarna reden we aan een gezapig tempo richting Ottavia-Rome. Hoe dichterbij we aan de buitenwijken van Rome komen, des te meer verkeer, zoals gewoonlijk rond de grote steden.

Om 16.00u bereikten we onze bestemming, het ogenblik om elkaar proficiat te wensen met de geleverde prestatie. We hadden 1950km afgelegd in 14 dagen, we bleven gespaard van pech, 2 lekke banden noemen we verwaarloosbaar. Ons doel werd bereikt, het was de moeite waard, we hebben tot een goed einde gebracht. Iedereen tevreden.

Hotel Octavia was voor 2 nachten onze verblijfplaats, een rustig gelegen hotel, goed beveiligd, met mogelijkheid om de fietsen en de volgwagen veilig op te bergen voor de 2 komende dagen.

Maandag 20 september

Uitslapen was geen optie, we waren afgesproken aan het ontbijt om 7.15u, aldus konden we zoveel mogelijk genieten van de geplande uitstap naar de wereldstad Rome.

Op 300m van ons hotel was er een treinstation, van hier konden we rechtstreeks sporen naar Rome met aankomst op 500 m van San Pietro (=St. Pietersplein), dus dit was meegenomen.

We bleven van het mooie weer genieten, dus de ideale omstandigheden voor een stad te bezoeken. Rome, met zijn 10 miljoen inwoners is immens groot. We hebben onze dag gevuld met een grote wandeling door het centrum van de stad, het was een dag van “sight-seeing”, dus we hebben geprobeerd om de wereldvermaarde plaatsen te bezoeken. Hierbij denken we aan het Sint-Pietersplein, Castel sant Angelo, de bekende bruggen over de Tiber, de Trevi-fontein, het Colosseum, de Oud-Romeinse overblijfselen, het Tribunaal, enz, enz.

Tijdens de wandeling van ongeveer 6 uur genoten we van de stad Rome, mooi opgeruimd, netjes, overal is men bezig om de stad zo netjes mogelijk te houden. We zijn weer een ervaring rijker, we hebben iets gezien en onthouden, om Rome beter te leren kennen heeft

men vanzelfsprekend meerdere dagen nodig. We willen nog melden dat we bevoorrading hadden in de buurt van het Colosseum, ze roepen u daar van straat om iets te eten op hun terras. We zijn er op ingegaan, we hadden honger en dorst, het was daar gezellig. De rekening was iets specialer, een pint bier kostte daar bv 7 euro,

bijna zoveel ons de bestelde spaghetti, zonder veel morren hebben we dan maar betaald. Rome verlaten zonder een “gelati” te nuttigen was volgens Firmin NIET mogelijk, we hebben dan maar een bestelling geplaatst in een van de gelati-bars, Firmin moest direct 3 bollen

hebben, de anderen volgden zijn voorbeeld, we hebben het ons laten smaken....

We spoorden daarna terug naar ons hotel, onderweg hebben we een iets goedkoper terras aangedaan, hier was het slechts 3 euro voor een “grande birra”, dat de laatste vaas bier in Rome ons gesmaakt heeft hoeven we jullie niet te zeggen.

Ons “Laatste Avondmaal” hebben we in het restaurant van ons hotel Octavia genomen, tijdens het eten konden we nakaarten over het (vermoeiend)bezoek aan de stad Rome.

Morgen zullen we stijve kuiten hebben van het wandelen, een goede (fiets)toerist moet dit er bijnemen, het bezoek aan Rome was dan ook de moeite waard.

Dinsdag 21 en woensdag 22 september

De terugreis was gepland in 2 dagen met een overnachting in Zwitserland. Afstand: 1600km. We kregen het drukste gedeelte eerst, de autoroute van Rome naar Bologna was heel druk bezet door het verkeer, vooral door vrachtwagens. De chauffeur van dienst moest op alle momenten aandachtig zijn, denken we hierbij maar aan de kronkelende autostrade, slechts 2 smalle rijvakken, op en neer, gespijsd met tientallen tunnels. Het was fysisch vermoeiend, elkaar aflossen aan het stuur was hier aangewezen.

Eens voorbij Milaan ging het al veel beter, daarna kwamen we in Zwitserland, hier kon het niet op, we raakten niet uitgekeken op de perfect onderhouden wegen, in de verte was het genieten van de bergketens van meer dan 4000m hoogte. Het gekend kunstwerk, de Gotthard-tunnel, met een lengte van 16km de langste tunnel in Europa, bracht ons door en over de bergketen. Zo kwamen we aan het Vierwoudstedenmeer, nog een eindje verder en we konden in Emmetten de oprit van ons hotel “Engel” oprijden. Een rustig hotelletje in de natuur, vriendelijk onthaal, goede keuken, ideaal om te verpozen na een dag rijden.

Na een uitgebreid Zwitsers ontbijtbuffet konden we starten voor de autorit naar Ertvelde, alles verliep naar wens, geen verkeersproblemen, dit veranderde als we Brussel naderden, de ring zat vol, deels te wijten aan de dagelijkse problemen en anderzijds te wijten aan de massa mensen die naar het optreden van U2 reden. Om 18.30u waren we in Ertvelde, het was een prettig weerzien met de familie.

Besluit

We hebben een geslaagde fietsreis achter de rug. Het was een grote uitdaging, 14 dagen fietsen en een afstand van bijna 2000km afleggen is niet alledaags.

We zijn allen gestart en geëindigd met een goede instelling, het was een zeer sterke en homogene groep, we konden op elkaar rekenen.

Helaas moesten we, door onvoorziene omstandigheden, onze begeleider Urbain na de 4de dag missen. Het deed ons ook pijn, wat moet het voor hem zijn geweest. Tijdens het verder verloop van de reis hebben we dagelijks zijn naam vernoemd, we misten de 5de man aan ons tafel. Helaas, het heeft niet mogen zijn.

Gelukkig heeft Firmin ons onvoorwaardelijk gesteund door het begeleiderschap over te nemen. Zo konden Hilaire, Willy en ikzelf onze gedroomde fietsreis naar Rome verder zetten. Firmin, in naam van de 3 fietsers, honderdmaal bedankt.

Graag willen we Urbain nog eens bedanken, het is ook dank zij hem dat we onze reis hebben

kunnen verder zetten, zonder zijn volgwagen was dit niet mogelijk geweest.

Urbain, wie weet komt er een volgend project, dan willen we u er zeker terug bij.

Beste collega-fietsers Firmin, Hilaire en Willy: met ons viertal zijn we samen vertrokken, na 4 dagen waren we goed op elkaar ingesteld, helaas moest op dag 5 Firmin de volgwagen overnemen. Het overblijvend trio was onuitgegeven, elkaar helpen was de boodschap, zorg dragen voor elkaar vonden we normaal, wrijvingen of discussies kenden we niet, samen de wind verdeeld trotseren vonden we vanzelfsprekend, kortom een sterk trio. Bedankt Willy en Hilaire.

Beste begeleiders Urbain en Firmin: we konden steeds op jullie beroep doen, de bevoorradingen stonden klaar, de aanmeldingen in de hotels gebeurden vlekkeloos, kortom we waren luxe-toeristen. Mannen, nogmaals veel bedankt.

Uw verslaggevers: Urbain, Albert

